

Čís. 9600.

I pro přeměnu společnosti s r. o. v akciovou společnost jest obdobně použití předpisu § 96 zákona o společnostech s r. o. v otázce vzdání se likvidace. V usnesení, že se zrušuje společnost s r. o. a přeměňuje v akciovou společnost, není ještě usnesení o zřeknutí se likvidace zanikající společnosti s r. o.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, R I 12/30.)

Rejstříkový soud vrátil opověď zakládané akciové společnosti k doplnění v tom směru, by bylo vykázáno usnesení zanikající společnosti s r. o. jakož i zakládané nové akc. společnosti o souhlasném zřeknutí se provedení likvidace zanikající společnosti s r. o. (§ 96 zák. čís. 58/1906 ř. z., pak zák. čís. sb. 151/1923, rozh. nejv. soudu 7810 sb. n. s., § 5 stanov výn. min. vnitř. ze dne 11. března 1929, čís. 12.316/1929-15). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 5 stanov nové akciové společnosti jest účelem společnosti přeměna dosavadní společnosti s r. o. v akciovou společnost, tudíž převzetí veškerých aktiv a pasiv této společnosti. Jde tu tedy o fusi společnosti s r. o. s akciovou společností po rozumu § 96 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. Usnesením o fusi společ. s r. o. s akciovou společností zrušuje se společnost s r. o. podle § 84 (3) cit. zák. a měla by následovati podle § 89 cit. zák. likvidace společnosti s r. o. Tato likvidace sice odpadá, když se podle § 96 cit. zák. obě strany vzdají likvidace. To musí býti osvědčeno rejstříkovému soudu, který by jinak musel trvati na provedení likvidace. Právem proto požaduje rejstříkový soud, by bylo vykázáno, že se obě společnosti zřekly provedení likvidace.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé napadají usnesení rekursního soudu, pokud jim bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice v otázce zřeknutí se provedení likvidace zanikající společnosti s r. o., pro zřejmý rozpor se zákonem (§ 16 nesp. říz.); leč neprávem. Především budiž podotknuto, že jsou stěžovatelé na omylu, domnívajíce se, že jim bylo také uloženo, by vykázali usnesení o zřeknutí se provedení likvidace akciové společnosti I. Takový příkaz neobsahují napadená usnesení, nýbrž jde podle nich jen o zřeknutí se likvidace zanikající společnosti s r. o. Nejvyšší soud vyslovil a podrobně odůvodnil již ve svém rozhodnutí sb. n. s. čís. 7810 právní názor, že i pro přeměnu společnosti s r. o. v akciovou společnost jest obdobně použití předpisu § 96 zák. o společnostech s r. o. v otázce vzdání se likvidace, a neshledává příčiny, by od tohoto názoru upustil. Ani obdobné použití předpisu čl. 247 obch. zák., na nějž ustanovení § 96 poukazuje, nemůže narážeti na nepřekonatelné obtíže, nemá-li

nově zřízená akciová společnost jiné jmění, než jmění převzaté od zanikající společnosti s r. o. V usnesení, že se zrušuje společnost s r. o. a přeměňuje v akciovou společnost a že se převádí jmění společnosti s r. o. jakožto celek i s dluhy na akciovou společnost, není ještě obsaženo usnesení o zřeknutí se likvidace zanikající společnosti s r. o., neboť § 96 zák. o společnostech s r. o. vyžaduje kromě onoho usnesení také ještě, by se obě společnosti vzdaly provedení likvidace společnosti zanikající. Nelze proto mluvit o zřejmě nezákonnosti napadené části rozhodnutí rekursního soudu a, poněvadž tu ani jinak není předpokladů § 16 nesp. říz., musela se dovolací stížnost minouti s úspěchem.

Čís. 9601.

Při exekuci na živnostenské oprávnění nabývá se oddělného práva podle § 12 vyr. ř. teprve tím, že zápověď podle § 331 ex. ř. byla doručena dlužníku.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, R I 27/30.)

Dne 13. září 1929 byl podán návrh na povolení vnučené správy řeznické živnosti dlužníkovy. Usnesením ze dne 19. září 1929 byla vnučená správa povolena, zákaz podle § 331 ex. ř. byl dlužníku doručen dne 26. září 1929. Dne 24. listopadu 1929 bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnací řízení. Soud první stolice poukázal vnučeného správce, by vedl dále vnučenou správu, nehledě k zahájenému vyrovnacímu řízení. Důvod y: Podle § 12 vyr. ř. zanikají oddělná práva, jichž bylo nově nabyto exekucí šedesát dní před zahájením vyrovnacího řízení. Pro počítání této lhůty jest ohledně předmětů (majetkových práv), knihovně nezapsaných, rozhodným den, kdy podán návrh na povolení vnučené správy, v projednávaném případě 13. září 1929 (arg. § 104, prvý odstavec, ex. ř.). Ježto úkojně právo vymáhajícího věřitele jest starší než šedesát dnů, není vnučená správa dotčena vyrovnacím řízením. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by vnučenou správu zastavil. Důvod y: Neprávem má exekuční soud za to, že šedesátidenní lhůtu bylo v projednávaném případě počítati ode dne, kdy byl podán na soudě návrh na povolení vnučené správy. § 104 ex. ř., jehož se prvý soud dovolává, upravuje jen pořadí věřitelů, žádajících o povolení vnučené správy, v němž se má na ně dostati z výtežků ze správy, nepřichází však v úvahu v otázce, od kdy se nabývá úkojného práva ve smyslu § 12 vyr. ř. Exekuci na živnostenské oprávnění, v projednávaném případě na řeznický závod dlužníkův, jest vésti podle §§ 331 a násl. ex. ř. tudíž zabavením ve smyslu § 331, prvý odstavec ex. ř. a zpeněžením ve smyslu §§ 334 a násl. ex. ř. Při exekuci na jiná majetková práva děje se zabavení příkazem dlužníku, by se zdržel všelikého nakládání s právem. Kromě toho může soud, pokud lze to provésti podle povahy věci, naříditi zájemné popsání práva vzatého do exekuce. § 331 ex. ř. předpisuje, že za účelem exekuce na